

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoK/6/2025
Identifikačné číslo spisu:	1115208229
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1115208229.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu JUDr. Mareka Glembu, so sídlom Mýtna 50, 811 07 Bratislava, správcu konkurznej podstaty úpadcu BEGOKON, p.v.o.d. v likvidácii, so sídlom Žilinská 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 038 679, proti žalovanému Z. F., narodenému X. O. XXXX, bytom Z. XX, XXX XX B., zastúpenému FAKTOR Legal, s.r.o., so sídlom Bárdošova 2/A, 831 01 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 53 495 730, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoKR/75/2023-156 z 30. októbra 2024, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného z a m i e t a .
- II. Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Doterajší priebeh konania

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) výrokom I. rozsudku č. k. 4Cbi/9/2015-88 zo 16. augusta 2021 v spojení s opravným uznesením č. k. 4Cbi/9/2015-103 z 13. októbra 2021 (ďalej aj „rozsudok“ alebo „rozhodnutie súdu prvej inštancie“) určil, že právny úkon - Zmluva o prevode obchodného podielu v spoločnosti ADANO PLUS s.r.o. „v likvidácii“, so sídlom Žilinská 8, 811 05 Bratislava, IČO: 43 870 228 (ďalej aj „spoločnosť ADANO“), uzavretý dňa 23. mája 2013 medzi úpadcom - BEGOKON, p.v.o.d. v likvidácii, so sídlom Žilinská 8, 811 08 Bratislava, IČO: 36 038 679 (ďalej aj „úpadca“) a žalovaným, je právne neúčinný voči veriteľom úpadcu v konkurznom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 4K/61/2013. Výrokom II. rozsudku uložil žalovanému povinnosť vydať do konkurznej podstaty úpadcu peňažnú náhradu vo výške 249 900 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. rozsudku priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca - správca konkurznej podstaty úpadcu (ďalej aj „správca“) sa žalobou doručenou súdu dňa 23. marca 2015 domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu - Zmluvy o prevode obchodného podielu (ďalej aj „zmluva o prevode OP“) v spoločnosti ADANO, ktorá bola uzavretá dňa 23. mája 2013 medzi úpadcom a žalovaným a zároveň aj uloženia povinnosti žalovanému zložiť v prospech majetkovej podstaty úpadcu peňažnú náhradu vo výške 249 900 eur. Na odôvodnenie žaloby uviedol, že obchodný podiel úpadcu, predstavujúci vklad do základného imania v spoločnosti ADANO vo výške 250 000 eur, previedol úpadca za odplatu vo výške 100 eur, ktorú považoval žalobca za neprimeranú, nakoľko z účtovnej závierky spoločnosti ADANO za rok 2012 vyplýva, že táto disponovala majetkom v celkovej hodnote 6 329 580 eur, pričom hodnota majetku sa od roku 2011 zvýšila, keď v roku 2011 predstavovala sumu 5 642 861 eur. Ku dňu prevodu (23. mája 2013) boli členmi štatutárneho orgánu v spoločnosti ADANO: H. D. (predsedníčka), Ing. G. L. (podpredsedníčka) a D.A. (členka) a členmi kontrolnej komisie úpadcu boli: Ing. Y. F. (predseda) a JUDr. E. L. a H. P. (členovia), pričom žalovaný je R. Ing. Y. F.. V dôsledku odporovateľného právneho úkonu sa zmenšil majetok úpadcu, ktorý mohol byť súčasťou všeobecnej podstaty úpadcu, z ktorej sa mali následne uspokojovať konkurzní veritelia úpadcu.

3. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril v lehote určenej súdom vo výzve z 15. apríla 2015 a v uznesení z 9. júla 2020, pričom sa nedostavil ani na pojednávanie konané dňa 16. augusta 2021, ktorého sa zúčastnil len žalobca, ktorý uviedol, že úpadca mal majetok zhruba vo výške 2,3 milióna eur, pohľadávky konkurzných veriteľov predstavovali 32 miliónov eur a uznané boli pohľadávky v hodnote 24 miliónov eur. V čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu existovali pohľadávky cca 90 konkurzných veriteľov z celkového počtu 600 prihlásených pohľadávok, pričom majetok úpadcu nepostačoval na úhradu zistených pohľadávok konkurzných veriteľov. Zároveň žalobca namietal svoju aktívnu vecnú legitimáciu s poukazom na to, že dňa 16. mája 2017 postúpil pohľadávku vo výške 249 900 eur (predstavujúcu pohľadávku z odporovateľného právneho úkonu) postupníkovi LUMIS FIN, s.r.o. so sídlom Andreja Kmeťa 18, 010 01 Žilina, IČO: 31 629 016 (ďalej aj „spoločnosť LUMIS“ alebo „postupník“).

4. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávky zo 16. mája 2017 (ďalej aj „zmluva o postúpení pohľadávky“) súd prvej inštancie zistil, že žalobca - správca ako postupca postúpil spoločnosti LUMIS ako postupníkovi aj pohľadávku vo výške 249 900 eur (číslo súpisovej zložky 93 všeobecnej podstaty úpadcu), predstavujúcu pohľadávku z odporovateľného právneho úkonu v zmysle § 67 ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom ku dňu vyhlásenia konkurzu dňa 24. apríla 2014 (ďalej aj „ZKR“), ktorá je predmetom tohto sporu. Keďže právo odporovať určitému právnomu úkonu nie je príslušenstvom pohľadávky, ale právom spojeným s pohľadávkou, súd prvej inštancie dospel k názoru, že k jeho prevodu nemohlo dôjsť zmluvou o postúpení pohľadávky. V zmysle § 57 ods. 1 ZKR odporovať právnomu úkonu týkajúcemu sa majetku dlžníka je oprávnený, resp. aktívne vecne legitimovaný iba správca konkurznej podstaty úpadcu, alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky. Taktiež nároky z neúčinného právneho úkonu môže v prospech podstaty uplatniť iba správca alebo veriteľ, ktorý odporoval právnomu úkonu (§ 62 ods. 5 ZKR). Ide o špeciálny subjekt, ktorého postavenie, resp. práva z neho plynúce, nemožno platne previesť na inú osobu, ktorej zákon takéto oprávnenie nepriznáva. Keďže žalobca v konaní nepreukázal, že by spoločnosť LUMIS bola, či už novým správcom alebo konkurzným veriteľom úpadcu, súd prvej inštancie uznesením z 9. júla 2020 nepripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpil správca konkurznej podstaty úpadcu a na jeho miesto vstúpila spoločnosť LUMIS (postupník). Súd prvej inštancie poukázal na to, že s ohľadom na charakter tohto konania nie je možné spor „predať alebo speňažiť“ a taktiež nie je možné bez ďalšieho zahrnúť medzi (zistené) pohľadávky nárok, ktorý je uplatnený ako peňažná náhrada voči žalovanému, a to z dôvodu, že táto pohľadávka ešte právne nevznikla, resp. predmetný nárok právne nevznikol. V čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky (dňa 16. mája 2017) neexistovala žiadna pohľadávka voči žalovanému, a to ani budúca, resp. podmienená, a preto nárok žalobcu nemohol byť účinne prevedený (postúpený) na inú osobu, teda v danom prípade na postupníka. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadcu je aktívne vecne legitimovaný v spore, keďže nedošlo k platnému postúpeniu nároku, ktorý je predmetom tohto sporu.

5. Za nesporné súd prvej inštancie považoval to, že dňa 23. mája 2013 úpadca uzavrel so žalovaným zmluvu o prevode OP v spoločnosti ADANO v zmysle § 115 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej aj „OBZ“). Obchodný podiel predstavoval vklad do základného imania spoločnosti ADANO vo výške 250 000 eur (45 % na základnom imaní spoločnosti). Sporným nebolo, že za obchodný podiel zaplatil žalovaný 100 eur a že žalovaný je R. Ing. Y. F., predsedu kontrolnej komisie úpadcu, teda medzi nimi ide o blízke osoby v zmysle § 116 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) a spriaznené osoby v zmysle § 9 ods. 1 písm. d) ZKR. Napadnutý právny úkon bol urobený v lehote počas troch rokov pred začatím konkurzného konania v zmysle § 58 ods. 3 ZKR, pri úkone ktorom sa úpadok dlžníka v čase urobenia právneho úkonu predpokladal v zmysle § 58 ods. 2 ZKR, keďže išlo o právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom. Žalovaný v spore netvrdil a ani nepreukázal opak. Súd prvej inštancie považoval obvyklú cenu obchodného podielu za podstatne vyššiu ako 100 eur, a to v danom prípade najmenej v hodnote jeho nominálnej výšky zapísanej v obchodnom registri - 250 000 eur. Bol preto toho názoru, že úpadca poskytol plnenie, ktorého obvyklá cena je podstatne vyššia, ako obvyklá cena plnenia, ktoré získal na základe odporovateľného právneho úkonu, teda išlo o právny úkon bez primeraného protiplnenia v zmysle § 58 ZKR. Zároveň ale išlo aj o ukracujúci právny úkon v zmysle § 60 ZKR, keďže právny úkon bol urobený počas piatich rokov pred začatím konkurzného konania (§ 60 ods. 3 ZKR) medzi spriaznenými osobami v zmysle § 9 ods. 1 písm. d) ZKR. V čase vykonania právneho úkonu mal úpadca viacero veriteľov, ktorých pohľadávky neboli splnené ku dňu rozhodnutia súdu. Keďže právny úkon bol vykonaný medzi spriaznenými osobami, bola splnená vyvrátiteľná právna domnienka v zmysle § 60 ods. 1 a ods. 2 ZKR, a to že existoval úmysel dlžníka (úpadca) ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť žalovaného o tomto úmysle. S poukazom na splnenie všetkých podmienok odporovateľnosti právneho úkonu v zmysle ustanovení ZKR súd vyhovel určovacej žalobe. Zároveň priznal žalobcovi aj nárok z neúčinného právneho úkonu, keď žalovanému uložil povinnosť vydať do podstaty úpadcu peňažnú náhradu za poskytnuté plnenie - prevod obchodného podielu vo výške 249 900 eur (§ 62 ods. 5 a § 63 ods. 1 ZKR). S prihliadnutím na splnenie dôkaznej povinnosti žalobcu a nečinnosť, resp. nedostatok obrany zo strany žalovaného, ktorý nenamietal procesný útok žalobcu v súlade s ustanoveniami zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), považoval súd prvej inštancie tvrdenia žalobcu v zmysle § 151 CSP za nesporné a rozhodol tak, že žalobe ako dôvodne podanej vyhovel. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu tak, že žalobcovi (ako úspešnej strane) priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. O odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3CoKR/75/2023-156 z 30. októbra 2024 (ďalej aj „rozhodnutie odvolacieho súdu“) tak, že výrokom I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. v spojení s opravným uznesením z 13. októbra 2021 a výrokom II. zrušil rozsudok v napadnutom výroku II. a v závislom výroku III. a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Odvolací súd konštatoval, že neprihliadol na doplnenie odvolania z 25. apríla 2023. Na odôvodnenie uviedol, že odvolanie žalovaného bolo doplnené podaním z 25. apríla 2023 (označeným ako „Výjadrenie žalovaného“), ktoré bolo odvolaciemu súdu doručené po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania, keďže rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanému doručený dňa 16. septembra 2021.

8. Odvolací súd poukázal na to, že preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti výroku I. rozsudku nie je dôvodné, pretože tento výrok rozsudku súdu prvej inštancie je vecne správny. Odvolací súd ho preto potvrdil a len na zdôraznenie správnosti dôvodov rozhodnutia vo väzbe k výroku I. a k odvolacím námietkam uviedol svoju argumentáciu.

9. Uviedol, že sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prípade zmluvy o prevode OP z 23. mája 2013 sa jednalo o ukracujúci právny úkon, keď v konaní nebolo sporné, že sa jednalo o právny úkon medzi spriaznenými osobami. Z tohto dôvodu zároveň nebolo potrebné preukazovať úmysel ukrátiť veriteľov, keďže tento sa v zmysle ZKR predpokladal. Odvoláciu námietku týkajúcu sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore považoval za nedôvodnú, pričom poukázal na

správny záver súdu prvej inštancie, že v predmetnom incidenčnom spore o určenie neúčinnosti právneho úkonu je správca aktívne vecne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby. Aj keď v priebehu sporu dôjde k postúpeniu nároku z odporovaného právneho úkonu žalobcom na tretí subjekt, tak nároky z neúčinného právneho úkonu môže v zmysle ZKR v prospech podstaty uplatniť len správca alebo veriteľ, ktorý odporoval právnemu úkonu, čo správne konštatoval aj súd prvej inštancie. Skutočnosť tvrdenú žalovaným v odvolaní ohľadne sfaľšovania jeho podpisu na zmluve o prevode OP vyhodnotil ako neprípustnú novotu, keďže žalovaný v priebehu celého konania na súde prvej inštancie uvedenú skutočnosť netvrdil. Súd prvej inštancie správne vychádzal zo skutočnosti, že právny úkon bol vykonaný v priebehu piatich rokov pred vyhlásením konkurzu a v čase vykonania právneho úkonu mal úpadca viacerých veriteľov, ktorých pohľadávky neboli ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie uhradené. Súd prvej inštancie preto v prípade uplatneného nároku žalobcu na určenie neúčinnosti právneho úkonu správne skonštatoval jeho neúčinnosť voči konkurzným veriteľom úpadcu v konkurze vedenom v tom čase na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4K/61/2013 (aktuálne ide o Mestský súd Bratislava III). Keďže žalovaný v odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil a ani nevyvrátil podstatné závery súdu prvej inštancie premietnuté do výroku I. napadnutého rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v časti výroku I. vecne správne, preto ho potvrdil (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP).

10. Vo vzťahu k výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za dôvodné. Súd prvej inštancie prijal minimálne predčasný záver ohľadom výšky peňažnej náhrady z neúčinného právneho úkonu, ktorú priznal v sume 249 900 eur, pričom túto výšku určil ako rozdiel sumy 250 000 eur (podľa názoru súdu prvej inštancie predstavuje obchodný podiel vklad do základného imania vo výške 250 000 eur) a sumy 100 eur, ktorú uhradil úpadca žalovanému ako odplatu za prevod obchodného podielu v spoločnosti ADANO. Konštatoval tiež, že záver súdu prvej inštancie, že obvyklou cenou obchodného podielu je najmenej hodnota jeho nominálnej výšky zapísanej v obchodnom registri (250 000 eur), nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Poukázal na to, že žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadcu zapísal do súpisu podstaty súbor pohľadávok z odporovateľných právnych úkonov, pričom v rámci tohto súboru bola uvedená aj pohľadávka uplatnená v predmetnom spore ako peňažná náhrada z neúčinného právneho úkonu. Je tak nepochybné, že žalobca uvedenú pohľadávku zapísal do súpisu skôr, ako na jej náhradu vznikol nárok, pretože iba ak dôjde k určeniu neúčinnosti právneho úkonu súdom, môže vzniknúť nárok na peňažnú náhradu v zmysle ZKR, ktorú by bol povinný žalovaný poskytnúť, resp. vydať do podstaty. Ďalej poukázal na to, že žalobca predložil aj zmluvu o postúpení pohľadávky zo 16. mája 2017, z obsahu ktorej vyplýva, že išlo o odplatné postúpenie, pričom odplata predstavovala sumu 9 000 eur (čl. II zmluvy o postúpení pohľadávky založenej v spise na č. 1. 32). Dôkazné bremeno tvrdenia hodnoty obchodného podielu (sumy požadovanej do podstaty) bolo výlučne na žalobcovi (správcovi), ktorý však v priebehu sporu sám produkoval dôkazy, z ktorých vyplýval zásadný rozpor medzi jeho tvrdením v žalobe (hodnota obchodného podielu = hodnota vkladu spoločníka do obchodnej spoločnosti, t. j. 250 000 eur) a faktickým konaním (ako správcu) pri postúpení pohľadávky a stanovení jej ceny (za súbor piatich postúpených pohľadávok za sumu 9 000 eur). Žalobcom požadovaná suma 249 900 eur tak nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže jeho požiadavka na peňažnú náhradu v takejto výške nebola doposiaľ žalobcom v spore preukázaná. Je nepochybné, že hodnota základného imania obchodnej spoločnosti nie je hodnotou obchodného podielu.

11. Keďže súd prvej inštancie nedal žiadnu právne obhájitelnú odpoveď na otázku výšky priznaného nároku, odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

Dovolanie

12. Proti výroku I. rozhodnutia odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutom výroku I. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň mu priznal nárok na náhradu trov dovolacieho

konania.

13. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) tým, že sa odmietol zaoberať jeho argumentáciou v doplnení odvolania s odôvodnením, že bolo podané po uplynutí zákonnej lehoty na jeho podanie. Podľa jeho názoru prvotné odvolanie z 30. septembra 2021 uvádzalo odvolacie dôvody, t. j. že súd prvej inštancie dospel v konaní na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým záverom (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). V doplnení odvolania z 25. apríla 2023 - podľa jeho názoru - išlo iba o rozvinutie/konkretizáciu už uplatnených odvolacích dôvodov. Žiadne procesné ustanovenie nezakladá procesnú neúčinnosť rozvinutej argumentácie k už prezentovaným odvolacím dôvodom. Poukázal na to, že z § 365 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, z čoho „a contrario“ vyplýva, že okrem odvolacích dôvodov a dôkazov je možné odvolanie dopĺňať aj po uplynutí lehoty na podanie odvolania napr. rozvinutím/upresnením argumentácie k odvolacím dôvodom. Uviedol, že hoci ide o spor s povinným zastupovaním, odvolanie bolo podané osobne žalovaným a až doplnenie odvolania (vyjadrenie z 25. apríla 2023) bolo podané prostredníctvom advokátskej kancelárie.

14. Dovolateľ ďalej uviedol, že v odseku 18 odôvodnenia rozhodnutia citoval súd prvej inštancie § 57 ods. 4 ZKR, pričom odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, teda obidva sudy toto ustanovenie posudzovali, avšak ani jeden z nich sa nevyjadril k tomu, prečo v zmysle tohto ustanovenia považujú za splnenú podmienku úspešnej odporovateľnosti. Odôvodnenie ich rozhodnutí neobsahuje vysporiadanie sa s tým, či bola alebo nebola splnená základná podmienka odporovateľnosti právneho úkonu, prečo a na základe akých dôkazov k tomu dospeli.

15. Dovolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci, uplatniac dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Uviedol, že odvolací súd a aj súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti o určenie neúčinnosti právneho úkonu napriek tomu, že žalobca vo vzťahu k hmotnoprávnej podmienke podľa § 57 ods. 4 ZKR neunesol bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno. Vyhovením žalobe súdy implicitne zaujali názor, že žalobca nemá povinnosť preukázať splnenie podmienky v zmysle § 57 ods. 4 ZKR. Právnu otázku vymedzil dovolateľ nasledovne: „Musí žalobca (správca), aby bol úspešný v konaní, v ktorom odporuje právnym úkonom podľa § 57 a nasl. ZKR, preukázať splnenie podmienky podľa § 57 ods. 4 ZKR, t. j. preukázať čo i len čiastočné ukrátenie aspoň jedného prihláseného veriteľa?“ Dodal, že pre odstránenie pochybností sa nepýta dovolacieho súdu, či toto bolo preukázané konkrétne v jeho kauze, ale pýta sa, či toto musí žalobca vo všeobecnosti preukázať.

16. Dovolateľ poukázal na uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 1ObdoK/7/2023 z 19. júna 2024 a sp. zn. 4Obdo/75/2022 z 25. apríla 2024, z ktorých vyplýva, že dovolací súd považuje § 57 ods. 4 ZKR za ustanovenie, ktoré zakladá povinnosť žalobcovi preukázať ukrátenie veriteľov ako hmotnoprávnu podmienku úspešnosti v spore. Tento záver je však protichodný so záverom odvolacieho súdu, čím došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

17. Ním vymedzená právna otázka mala byť správne vyriešená tak, že žalobca (správca), aby bol úspešný v konaní, v ktorom odporuje právnym úkonom podľa § 57 a nasl. ZKR, musí preukázať splnenie podmienky podľa § 57 ods. 4 ZKR, t. j. preukázať čo i len čiastočné ukrátenie aspoň jedného prihláseného veriteľa, a teda preukázať, že sa majetok dlžníka jeho právnym úkonom zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok zostal na uspokojenie pohľadávky (sp. zn. 4Obdo/75/2022).

18. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovoláciu otázku vymedzil nasledovne: „V prípade, ak dôjde počas konkurzu k postúpeniu pohľadávky na vydanie plnenia z odporovateľného právneho úkonu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky medzi správcou úpadcu ako postupcom a treťou osobou ako postupníkom, je správca úpadcu naďalej aktívne vecne legitimovaný v spore o určenie neúčinnosti dotknutého právneho úkonu a o povinnosti zaplatiť sumu, ktorá mala odporovateľným právnym úkonom ujsť z úpadcovho majetku do dotknutej podstaty

úpadcu?“. Uviedol, že odvolací súd riešil vo svojom rozhodnutí túto právnu otázku, avšak ide o právnu otázku, ktorá doposiaľ nebola riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

19. Dovolateľ poukázal na to, že odvolací súd v odseku 14 odôvodnenia rozhodnutia konštatoval správnosť záveru súdu prvej inštancie, že v danej veci - incidenčnom spore o určenie neúčinnosti právneho úkonu - je správca úpadcu aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby a aj keď v priebehu sporu dôjde k postúpeniu nároku z odporovaného právneho úkonu žalobcom na tretí subjekt, tak nároky z neúčinného právneho úkonu môže v zmysle ZKR v prospech podstaty uplatniť len správca alebo veriteľ, ktorý odporoval právnemu úkonu.

20. Podľa názoru dovolateľa právna otázka mala byť správne vyriešená tak, že ak dôjde k postúpeniu zmienenej pohľadávky, tak správca ako žalobca stráca aktívnu vecnú legitimáciu v zmienenom spore, pretože ani konkurzní veritelia, ani správca a ani „konkurzná podstata“ nie sú veriteľom uplatňovanej pohľadávky na zaplatenie žalovanej sumy, čo je samo o sebe dôvodom na zamietnutie žaloby. Nie je relevantné to, že zákon určuje okruh subjektov, ktoré môžu odporovať právnym úkonom (§ 57 ods. 1 ZKR), pretože tu je dôvodom na stratu aktívnej vecnej legitimácie postúpenie pohľadávky, o ktorej sa v incidenčnom spore koná (§ 63 ZKR). Správca nemôže byť aktívne vecne legitimovaný, ak bola postúpená ním uplatnená pohľadávka a na takomto určení nemá ani žiadny právny záujem. Účelu ustanovenia § 57 ods. 1 ZKR neodporuje, aby po tom, ako oprávnený subjekt podá odporovaciu žalobu, boli pohľadávky na vydanie plnenia z odporovateľného právneho úkonu postúpené a aby v konaní pokračoval iný subjekt (ten, na koho bola pohľadávka z odporovateľného právneho úkonu postúpená). Výklad súdov oboch nižších inštancií je príliš formalistický, nemajúci žiadne racio a spôsobujúci nedôvodné predlžovanie konkurzov, keďže správca namiesto toho, aby mohol potenciálne aj málo bonitné pohľadávky ihneď speňažiť, bude musieť čakať na právoplatné skončenie incidenčných sporov. Upozornil, že samotný žalobca - správca konkurznej podstaty úpadcu deklaroval, že sa necíti byť aktívne vecne legitimovaný, čo je dôvodom na zamietnutie žaloby.

21. K dovolaniu žalovaného sa žalobca písomne nevyjadril.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie proti výroku I. rozhodnutia dovolacieho súdu bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) sa najskôr zaoberal tým, či sú splnené podmienky prípustnosti dovolania.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

25. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie nesprávny (vadný, zmätočný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosiahla značnú, resp. výraznú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

26. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ namieta, že odvolací súd sa odmietol zaoberať jeho tvrdením a argumentáciou, že žalobca v konaní nepreukázal, že ním odporovaný právny úkon ukracoval v tom čase existujúcu konkrétnu pohľadávku konkrétneho veriteľa. Ide o najzákladnejšiu hmotnoprávnu podmienku odporovateľnosti v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, ktorú mali sudy skúmať bez ohľadu na to, či to žalovaný výslovne požadoval, resp. sa toho domáhal. Odvolací súd sa odmietol zaoberať touto námietkou uvedenou v podaní z 25. apríla 2023 s poukazom na to, že toto podanie v uvedenej časti považoval za doplnenie odvolania, pričom toto doplnenie bolo doručené odvolaciemu súdu po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania. Dovolateľ s postupom odvolacieho súdu nesúhlasil a poukázal na to, že v odvolaní z 30. septembra 2021 bol uvedený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j. súd prvej inštancie dospel v konaní na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým záverom a odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom v podaní z 25. apríla 2023 išlo len o priblíženie argumentácie, resp. o rozvinutie/konkretizáciu už uplatnených odvolacích dôvodov v odvolaní z 30. septembra 2021. Poukázal na § 365 ods. 3 CSP, z ktorého a contrario vyvodil, že okrem odvolacích dôvodov a dôkazov je možné odvolanie dopĺňať aj po uplynutí lehoty na podanie odvolania napr. rozvinutím/upresnením argumentácie k odvolacím dôvodom. Zo strany odvolacieho súdu došlo k extenzívnemu výkladu citovaného ustanovenia, nad rámec dikcie zákona (prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonu strany).

27. Dovolací súd poukazuje na to, že zákonná koncentrácia konania sa uplatňuje aj v odvolacom konaní. Lehotu na podanie odvolania upravuje CSP v § 362 ods. 1. Z tohto ustanovenia vyplýva, že odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému odvolanie smeruje. Teda, procesný úkon podania odvolania je koncentrovaný do 15 dní, pričom uvedená lehota začína plynúť dňom nasledujúcim po dni doručenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z Veľkého komentára Civilného sporového poriadku prof. JUDr. Marek Števček, DrSc. a kolektívu (r. 2016, str. 1241, § 365) o. i. vyplýva, že lehota na podanie odvolania neohraničuje len samotné podanie odvolania (t. j. iniciovanie opravného konania), ale aj vymedzenie programu odvolacieho konania (určenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda) a argumentáciu tvrdenej vadnosti rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo. Po uplynutí lehoty na podanie odvolania tak nemožno rozširovať ani meniť odvolacie dôvody, ani navrhované dôkazy.

28. Z ustanovenia § 363 CSP (náležitosti odvolania) vyplýva, že v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha. Z vyššie zmieneného Veľkého komentára k citovanému ustanoveniu (str. 1234) vyplýva, že dôvodmi odvolania, ktoré dovolateľ uviedol v odvolaní do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3), je súd viazaný (§ 380 ods. 1), čo znamená že prítomnosť (naplnenie) iných odvolacích dôvodov, než ktoré dovolateľ uviedol, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nebude zisťovať a ak by aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nebude na ne prihliadať (z tohto pravidla je len jedna výnimka - vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré súd prihliadne aj v prípade, ak neboli odvolateľom namietané).

29. Z ustanovenia § 373 ods. 1 CSP vyplýva, že ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve dovolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súď nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

30. Dovolací súd uvádza, že riadne uplatnenie odvolacieho dôvodu v odvolaní predpokladá aj uvedenie argumentácie, v čom konkrétne (vo väzbe na napadnuté rozhodnutie alebo jemu predchádzajúci procesný postup súdu prvej inštancie) podľa názoru dovolateľa spočíva tento odvolací dôvod. Nestačí len uvedenie odvolacieho dôvodu s označením zákonného ustanovenia v zmysle § 365 CSP (napr. § 365 ods. 1 písm. f) CSP - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. § 365 ods. 1 písm. h) CSP - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). V sporovom konaní je dovolateľ povinný odvolacie dôvody uviesť, prípadne ich doplniť v lehote na podanie odvolania. Uvedenie odvolacích dôvodov je obligatórnou

náležitostou odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov. Odvolací súd je viazaný len tými odvolacími dôvodmi, ktoré boli uplatnené v odvolaní v zákonom stanovenej lehote 15 dní na podanie odvolania. Inými pochybeniami súdu prvej inštancie, ktoré pri svojom rozhodovaní o odvolaní zistil a ktoré by mohli byť odvolacím dôvodom, sa odvolací súd nemôže zaoberať a prihliadať na ne pri svojom rozhodovaní, aj keby ich z obsahu spisového materiálu zistil (výnimkou sú len vady konania týkajúce sa procesných podmienok, ktoré odvolací súd preskúmava ex offio).

31. V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou dovolateľa poukazuje dovolací súd aj na uznesenie Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia NS SR sp. zn. 1VCdo/2/2023 z 8. novembra 2023, ako aj uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 141/2019 zo 17. decembra 2019. S právnymi názormi v nich uvedenými sa stotožňuje a nevidí žiadny dôvod odchyliť sa od nich v tomto prípade.

32. Dovolací súd poukazuje na to, že v posudzovanom prípade odvolateľ uviedol odvolacie dôvody v odvolaní z 30. septembra 2021, ktoré vymedzil nielen zákonným ustanovením, ale aj argumentačne, pričom s týmito odvolacími dôvodmi sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí zaoberal a vysporiadal (odseky 13 až 18 odôvodnenia). Za správny a súladný s CSP považuje dovolací súd postup odvolacieho súdu, ktorý podanie z 25. apríla 2023 (označené ako Vyjadrenie žalovaného) považoval v časti za doplnenie odvolania z 30. septembra 2021, a to o ďalší dôvod, ktorý nebol uplatnený v odvolaní (nepreukázanie zo strany žalobcu splnenia podmienky podľa § 57 ods. 4 ZKR, t. j. ukrátenie aspoň jedného prihláseného veriteľa). Keďže v tejto časti bolo podanie - doplnenie odvolania doručené odvolaciemu súdu až po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na podanie odvolania, odvolací súd na doplnenie odvolania podaním z 25. apríla 2023 (cca 2 roky po podaní odvolania - pozn. dovolacieho súdu) neprihliadol a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nezaoberal týmto ďalším odvolacím dôvodom. Tak, ako je už vyššie uvedené, odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi, ktoré odvolateľ uviedol v zákonnej lehote na podanie odvolania. V sporovom konaní sa uplatňuje princíp rovnosti sporových strán - čl. 6 Základných princípov CSP a preto žiadna strana sporu si nemôže určovať lehotu na podanie odvolania, resp. iného opravného prostriedku alebo lehotu na doplnenie dôvodov podaného opravného prostriedku. Len v prípade tých odvolacích dôvodov, ktoré uviedol odvolateľ v odvolaní z 30. septembra 2021, ide o ich rozvinutie/konkretizáciu, resp. bližšiu argumentáciu týchto odvolacích dôvodov v podaní z 25. apríla 2023. V prípade odvolacieho dôvodu (nepreukázanie splnenia podmienky podľa § 57 ods. 4 ZKR) však nejde o priblíženie argumentácie, resp. rozvinutie/konkretizáciu odvolacieho dôvodu v podaní z 25. apríla 2023, pretože tento konkrétny odvolací dôvod nebol odvolateľom vôbec uplatnený v odvolaní z 30. septembra 2021.

33. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade ide nepochybne o spor vyvolaný konkurzom, ktorý bol vyhlásený na majetok úpadcu, v ktorom sa žalobca - správca konkurznej podstaty úpadcu žalobou doručenou súdu dňa 23. marca 2015 (za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok - ďalej aj „OSP“) domáha proti žalovanému určenia neúčinnosti právneho úkonu - zmluvy o prevode OP z 23. mája 2013. OSP nevyžadoval, resp. ani neupravoval povinné právne zastúpenie strany v spore vyvolanom alebo súvisiacom s konkurzom. Povinnosť byť obligatórne právne zastúpený advokátom vznikla žalovanému až účinnosťou Civilného sporového poriadku, t. j. dňom 1. júla 2016. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď uznesením č. k. 4Cbi/9/2015-50 z 9. júla 2020 vyzval žalovaného (o. i.), aby si zvolil advokáta v zmysle § 90 ods. 1, 2 CSP v lehote 15 dní od doručenia uznesenia (zároveň v odôvodnení uznesenia odcitoval znenie § 90 ods. 1 a 2 CSP, t. j. poučil žalovaného o následkoch nesplnenia povinnosti uloženej vo výroku uznesenia). Predmetné uznesenie bolo žalovanému riadne doručené dňa 17. júla 2020 (viď doručienka na č. 1. spisu 55). Žalovaný na výzvu súdu prvej inštancie nijako nereagoval a nedostavil sa (napriek riadne doručenému predvolaniu) ani na pojednávanie, na ktorom súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok. V prípade neodstránenia nedostatku povinného zastúpenia strany platí, že súd na úkony nezastúpenej strany neprihliada a postupuje v konaní tak, ako by strana žiaden z úkonov, na ktoré sa neprihliada, neuskutočnila. Súd prvej inštancie správne postupoval, keď na pojednávaní dňa 16. augusta 2021 predmetný spor prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného. Žalovaný podal proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie (podanie vo veci samej) z 30. septembra 2021. Keďže podmienka povinného zastúpenia advokátom musí byť splnená nielen na súde prvej inštancie, ale aj v odvolacom konaní, resp. v dovolacom konaní, odvolací súd mal

vyzvať žalovaného, aby si v súdom určenej lehote zvolil advokáta s poučením o tom, že ak si advokáta nezvolí v určenej lehote, na jeho úkon sa nebude prihlíadať (§ 90 ods. 1, 2 CSP). V danom prípade odvolací súd takto nepostupoval, avšak žalovaný si v priebehu odvolacieho konania sám zvolil na zastupovanie advokátsku kanceláriu, ktorej udelil splnomocnenie na zastupovanie dňa 22. septembra 2022. Ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu (30. októbra 2024) tak bol uvedený nedostatok procesnej podmienky (obligatórne zastúpenie strany sporu advokátom) v odvolacom konaní odstránený, preto odvolací súd mohol v odvolacej veci meritorne rozhodnúť formou rozsudku.

34. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že nezistil žiadnu vadu zmätočnosti alebo taký procesný postup odvolacieho súdu (resp. súdu prvej inštancie), ktorý by bol v rozpore s CSP a jeho následkom by bolo závažné porušenie procesného práva žalovaného, ktoré by v dôsledku svojej intenzity znamenalo porušenie jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f) CSP nie je daná.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

35. Dovolateľ ďalej vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci, konkrétne aplikáciu a interpretáciu § 57 ods. 4 ZKR.

36. Právnu otázku dovolateľ vymedzil nasledovne: „Musí žalobca (správca), aby bol úspešný v konaní, v ktorom odporuje právnym úkonom podľa § 57 a nasl. ZKR, preukázať splnenie podmienky podľa § 57 ods. 4 ZKR, t. j. preukázať čo i len čiastočné ukrátenie aspoň jedného prihláseného veriteľa?“ Na upresnenie uviedol, že on sa nepýta dovolacieho súdu, či konkrétne v jeho kauze bolo toto preukázané, ale pýta sa, či vo všeobecnosti to musí žalobca preukázať.

37. Dovolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie v odseku 18 odôvodnenia rozhodnutia citoval § 57 ods. 4 ZKR a odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožnil, avšak ani jeden z nich sa nevyjadril k tomu, prečo považoval za splnenú podmienku úspešnej odporovateľnosti podľa tohto ustanovenia. Podľa názoru dovolateľa, tým že súdy oboch inštancií vyhovelí žalobe v časti o určenie neúčinnosti sporného právneho úkonu napriek tomu, že žalobca vo vzťahu k hmotnoprávnej podmienke podľa § 57 ods. 4 ZKR neunesol bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno, tak implicitne zaujali názor, že žalobca nemá povinnosť preukázať splnenie tejto podmienky. Týmto sa súdy odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú predstavuje predovšetkým uznesenie sp. zn. 4Obdo/75/2022 z 25. apríla 2024 (obdobne uznesenie sp. zn. 1ObdoK/7/2023).

38. Správne mala byť táto právna otázka - podľa názoru dovolateľa - vyriešená tak, že žalobca (správca) musí pre úspech v spore, v ktorom odporuje právnym úkonom podľa § 57 a nasl. ZKR, preukázať čo i len čiastočné ukrátenie aspoň jedného prihláseného veriteľa, teda preukázať, že majetok dlžníka sa jeho právnym úkonom zmenšil, v akom rozsahu a aký konkrétny majetok zostal na uspokojenie pohľadávok úpadcu.

39. K vyššie uvedenému dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie síce v odseku 18 odôvodnenia svojho rozhodnutia citoval ustanovenie § 57 ods. 4 ZKR, avšak výslovne neuviedol, či a ako bola podmienka odporovateľnosti (vyplývajúca z tohto zákonného ustanovenia) v tomto konkrétnom prípade splnená. Z absencie odôvodnenia rozhodnutia sa - podľa názoru dovolacieho súdu - nedá vyvodiť záver, že súd implicitne zaujal názor, že žalobca (správca) nemá povinnosť tvrdiť a preukázať splnenie hmotnoprávnej podmienky v zmysle § 57 ods. 4 ZKR.

40. Dovolací súd poukazuje na to, že žalovaný mohol ním tvrdené nesplnenie podmienky podľa § 57 ods. 4 ZKR namietat vo včas podanom odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, čo však

neurobil, ako vyplýva z obsahu odvolania. Vo vzťahu k tejto námietke tak urobil až v doplnení odvolania z 25. apríla 2023, ktoré bolo doručené odvolaciemu súdu po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania. Na túto námietku ako odvolací dôvod odvolací súd neprihliadol, keďže nebol predtým uplatnený v odvolaní, ale bol uplatnený až v doplnení odvolania, t. j. cca 2 roky po podaní odvolania. Podľa názoru dovolacieho súdu postupoval odvolací súd správne, keď vo väzbe na tento uplatnený dôvod neprihliadol, keďže podľa § 365 ods. 3 CSP možno odvolacie dôvody meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

41. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu tiež vyplýva, že uvedené rozhodnutie nie je založené na riešení dovolateľom sformulovanej právnej otázky. Keďže dovolateľom vymedzenú právnu otázku neriešil pri svojom rozhodovaní odvolací súd a na jej riešení nezaložil svoje rozhodnutie, tento dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom, ktorý predpokladá zákon. Dovolací súd nesúhlasí s názorom dovolateľa, že on má vo všeobecnosti riešiť právnu otázku. Naopak, musí ísť vždy o situáciu, kedy právna otázka bola riešená v konkrétnych okolnostiach individuálneho (posudzovaného) prípadu odvolacím súdom, ktorý na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Dovolací súd nemôže namiesto súdov nižšej inštancie riešiť vo všeobecnosti takú právnu otázku, ktorá nebola pri rozhodovaní riešená súdmi nižšej inštancie.

42. Dovolací súd tiež poukazuje na to, že v posudzovanom spore boli skutkové a právne okolnosti odlišné od tých, ktoré boli predmetom uznesení dovolacieho súdu sp. zn. 1ObdoK/7/2023 a sp. zn. 4Obdo/75/2022 (na ktoré poukázal dovolateľ), keďže v posudzovanom spore sa v súlade so zákonom striktne uplatnila sudcovská a zákonná koncentrácia (§ 153, § 154 CSP). Žalovaný v konaní na súde prvej inštancie bol nečinný (hoci vo všeobecnosti platí zásada, že práva patria bdelým a každá sporová strana nesie zodpovednosť za nedostatok jej aktivity, čo sa prejavuje v požiadavke procesnej diligencie sporových strán) a napriek výzvam súdu prvej inštancie z 15. apríla 2015 a z 9. júla 2020 (č. l. spisu 29 a 50) sa nevyjadril k žalobe, aj keď bol poučený (o. i.) v zmysle § 153 ods. 1, 2 a § 154 CSP o tom, že prostriedky procesnej obrany je povinný uplatniť včas, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, pretože v opačnom prípade nemusí súd prihliadnuť na tie prostriedky procesnej obrany, ktoré strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Opätovné poučenie bolo uvedené aj v predvolaniach na pojednávanie súdu, vytýčené na 18. januára 2021 a 16. augusta 2021. Súd prvej inštancie rozhodol na pojednávaní dňa 16. augusta 2021, ktorého sa žalovaný nezúčastnil, neospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a nepožiadaval o jeho odročenie. Na pojednávaní sa zúčastnil len žalobca, ktorý sa (o. i.) vyjadroval k majetkovým pomerom úpadcu: k výške majetku úpadcu 2,3 mil. eur, k prihláseným pohľadávkam veriteľov vo výške 32 mil. eur a zisteným vo výške 24 mil. eur (s odkazom na audit majetku úpadcu a zoznam konkurzných veriteľov v konkurznom spise), pričom v čase vykonania odporovaného právneho úkonu existovali pohľadávky cca 90 konkurzných veriteľov z celkového počtu 600 prihlásených pohľadávok a majetok úpadcu nepostačoval na úhradu pohľadávok konkurzných veriteľov. Súd prvej inštancie považoval tvrdenia žalobcu za nesporné, keďže žalovaný nenamietal procesný útok žalobcu v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP a neuplatnil prostriedky procesnej obrany do vyhlásenia uznesenia súdu o skončení dokazovania. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým a právnym stavom zisteným súdom prvej inštancie, pričom neprihliadol na odvoláciu námietku žalovaného týkajúcu sa nepreukázania hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti právneho úkonu (ukrátenie veriteľa) v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, keďže bola uplatnená až v doplnení odvolania z 25. apríla 2023, t. j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania, akceptujúc sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania. Vychádzajúc z konkrétnych okolností posudzovanej veci je tak zrejmé, že tieto boli rozdielne od skutkových a právnych okolností uvedených v uzneseniach NS SR sp. zn. 4Obdo/75/2022 a sp. zn. 1ObdoK/7/2023. Z týchto rozhodnutí preto nemožno vychádzať pri posudzovaní skutkových a právnych okolností predmetného prípadu. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je založené na riešení dovolateľom vymedzenej právnej otázky a preto dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP spôsobom, ktorý predpokladá zákon (432 CSP). Prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daná.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

43. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

44. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

45. Dovolateľ vymedzil právnu otázku, ktorá nebola riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nasledovne: „V prípade, ak dôjde počas konkurzu k postúpeniu pohľadávky na vydanie plnenia z odporovateľného právneho úkonu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky medzi správcom úpadcu ako postupcom a treťou osobou ako postupníkom, je správca úpadcu naďalej aktívne vecne legitimovaný v spore o určenie neúčinnosti dotknutého právneho úkonu a o povinnosti zaplatiť sumu, ktorá mala odporovateľným právnym úkonom ujsť z úpadcovho majetku, do dotknutej podstaty úpadcu?“

46. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd nepovažoval za dôvodnú jeho odvoláciu námietku o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v predmetnom spore. Poukázal na to, že sa nestotožňuje s odvolacím súdom, ktorý považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že v danej veci - o určenie neúčinnosti právneho úkonu - je správca úpadcu aktívne vecne legitimovaný, aj keď v priebehu sporu dôjde k postúpeniu nároku z odporovateľného právneho úkonu zo žalobcu - správcu na tretí subjekt a že nároky z odporovateľného právneho úkonu môže v zmysle ZKR v prospech podstaty uplatniť len správca alebo veriteľ, ktorý odporoval právnemu úkonu, ako konštatoval aj súd prvej inštancie. Podľa názoru dovolateľa mala byť správne vyriešená právna otázka tak, že v prípade, ak dôjde počas konkurzu k postúpeniu pohľadávky na vydanie plnenia z odporovateľného právneho úkonu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, uzavretej medzi správcom úpadcu ako postupcom a treťou osobou ako postupníkom, tak správca úpadcu nie je naďalej aktívne vecne legitimovaný v spore o určenie neúčinnosti dotknutého právneho úkonu a o povinnosti zaplatiť do dotknutej podstaty sumu, ktorá mala odporovateľným právnym úkonom ujsť z úpadcovho majetku.

47. Na bližšie vysvetlenie dovolateľ uviedol, že ak dôjde k postúpeniu zmienenej pohľadávky, správca ako žalobca stráca aktívnu vecnú legitimáciu v incidenčnom spore, pretože ani konkurzní veritelia, ani správca a ani „konkurzná podstata“ nie sú veriteľom uplatňovanej pohľadávky na zaplatenie žalovanej sumy, čo je samo osebe dôvodom na zamietnutie žaloby. Relevantné nie je ani to, že zákon určuje okruh subjektov, ktoré môžu odporovať právnym úkonom, pretože dôvodom na stratu aktívnej vecnej legitimácie je postúpenie pohľadávky, o ktorej sa v incidenčnom spore koná (§ 63 ZKR). Správca nemôže byť ďalej aktívne vecne legitimovaný, ak bola pohľadávka, ktorú uplatňuje, postúpená a nemá na takomto určení ani právny záujem. Zákon nevylučuje, aby jeden z oprávnených subjektov (§ 57 ods. 1 ZKR) incidenčnú žalobu podal a odporoval právnemu úkonu, pričom následne by v spore pokračoval ten, na koho bola postúpená v spore uplatnená pohľadávka z odporovateľného právneho úkonu. Výklad podaný súdmi nižšej inštancie považoval za príliš formalistický. Upozornil tiež na to, že samotný žalobca - správca deklaroval, že sa necíti byť v spore aktívne vecne legitimovaný, čo samo osebe je dôvodom na zamietnutie žaloby.

48. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ vysvetlí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným

dovolacím dôvodom. Zo strany dovolateľa bolo preto potrebné, aby konkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom spolu s uvedením riešenia aplikovaného odvolacím súdom a uviedol, ako mala byť právna otázka vyriešená správne (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obdo/42/2018 z 21.08.2018, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 83/2018).

49. Po preskúmaní podmienok procesnej prípustnosti dovolania konštatuje dovolací súd, že súdy oboch nižších inštancií skutočne riešili právnu otázku týkajúcu sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorým je správca konkurznej podstaty úpadcu, pričom ohľadom vyššie vymedzenej právnej otázky, na riešení ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, doposiaľ nedošlo k vytvoreniu a ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. So zreteľom na riadne nastolenie právnej otázky spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 CSP, je daná procesná prípustnosť dovolania žalovaného.

50. O nesprávnu aplikáciu právneho predpisu ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. februára 2010).

51. V predmetnom incidenčnom spore o určenie právnej neúčinnosti právneho úkonu - Zmluvy o prevode obchodného podielu v spoločnosti ADANO, uzavretej dňa 23. mája 2013 medzi úpadcom a žalovaným, sa odvolací súd - pri riešení žalovaným nastolenej právnej otázky - v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods 2 CSP), ktorý v odôvodnení rozhodnutia (odsek 12) poukázal nielen na to, že odporovať právnomu úkonu týkajúcemu sa majetku dlžníka je oprávnený iba správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky (za podmienky, že správca nevyhovel jeho podnetu na odporovanie), ale aj na to, že nie je možné bez ďalšieho zahrnúť medzi (nesporné) pohľadávky nárok, ktorý je uplatnený ako peňažná náhrada voči žalovanému, a to z dôvodu, že predmetný nárok ešte právne nevznikol. V čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky (16. mája 2017) totiž neexistovala žiadna pohľadávka voči žalovanému (ani budúca a ani podmienená), a preto nemohol byť tento nárok účinne prevedený (postúpený) na inú osobu (postupníka). Neexistentnú pohľadávku nie je možné účinne postupovať (prevádzať, nadobúdať).

52. Len pre úplnosť dovolací súd uvádza, že dovolateľ pri vymedzení právnej otázky a argumentácie k nej opomenul uviesť, resp. nezohľadniť a neponúkol žiadnu protiargumentáciu v zmysle § 432 ods. 2 CSP k časti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorou sa stotožnil aj odvolací súd (odseky 6 a 12 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie), z ktorej vyplýva, že Zmluvou o postúpení pohľadávky zo 16. mája 2017 žalobca ako správca postúpil postupníkovi - spoločnosti LUMIS pohľadávku vo výške 249 900 eur, ktorú predtým zapísal do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu (súpisová zložka č. 93 predstavujúca pohľadávku z odporovateľného právneho úkonu), následne vyhlásil verejnú obchodnú súťaž, ktorej predmetom bolo speňaženie (o. i.) pohľadávky, ktorá je predmetom tohto sporu. Keďže právo odporovať právnomu úkonu je právom spojeným s pohľadávkou (nie príslušenstvom pohľadávky), k prevodu takéhoto práva, resp. k postúpeniu pohľadávky Zmluvou o postúpení pohľadávky zo 16. mája 2017 nemohlo platne dôjsť v zmysle § 57 ods. 1 ZKR. Súd prvej inštancie prejudiciálne konštatoval neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorú správca uzavrel s postupníkom, spoločnosťou LUMIS, po tom, ako pohľadávku z odporovateľného právneho úkonu voči žalovanému zapísal do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu.

53. Z odsekov 10 a 14 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca (správca úpadcu) v priebehu konania (ktoré začalo podaním žaloby na súde prvej inštancie dňa 23. marca 2015 - pozn. dovolacieho súdu) pohľadávku z titulu peňažnej náhrady 249 900 eur (ako pohľadávku z odporovateľného právneho úkonu) zapísal do súpisu konkurznej podstaty (č. 1. spisu 42) a túto pohľadávku previedol zmluvou o postúpení pohľadávky na postupníka LUMIS. Odvoláciu námietku súvisiacu s nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu považoval odvolací súd za nedôvodnú a poukázal na správny záver súdu prvej inštancie, že v predmetnom incidenčnom spore o určenie neúčinnosti právneho úkonu je aktívne vecne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby správca

konkurznej podstaty úpadcu a že nárok z neúčinného právneho úkonu môže v zmysle ZKR v prospech podstaty uplatniť len správca alebo veriteľ, ktorý odporoval právnomu úkonu.

54. Po preskúmaní veci vo vzťahu k právnej otázke týkajúcej sa aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, ktorým je správca konkurznej podstaty úpadcu, súhlasí dovolací súd s tým, ako túto právnu otázku vyriešili sudy nižšej inštancie. Z ustanovenia § 57 ods. 1 ZKR *expressis verbis* vyplýva, že právo odporovať právnomu úkonu môže uplatniť buď správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky. Uplatniť odporovateľnosť právneho úkonu je nielen právom, ale aj povinnosťou správcu, ktorý je povinný s odbornou starostlivosťou preskúmať všetky právne úkony úpadcu a uplatniť odporovacie právo proti tým právnym úkonom, pri ktorých možno odôvodnene predpokladať ich odporovateľnosť (§ 86 ods. 2 ZKR). Právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov v ZKR je osobitnou právnou úpravou (*lex specialis*) k právnej úprave odporovateľnosti právnych úkonov v Občianskom zákonníku (§ 42a a nasl.). Správny je potom záver odvolacieho súdu, opierajúci sa o záver súdu prvej inštancie, že v posudzovanom prípade mal aktívnu vecnú legitimáciu na podanie odporovacej žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu - Zmluvy o prevode obchodného podielu v spoločnosti ADANO z 23. mája 2013 len správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorý takúto žalobu aj podal na súde prvej inštancie dňa 23. marca 2015. Takéto právo v zmysle ZKR neprislúcha žiadnej inej osobe (ako sa mylne domnieva dovolateľ), pretože odporovať právnomu úkonu podľa ZKR môže explicitne len správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky, ak podal správcovi podnet na odporovanie právnomu úkonu a správca jeho podnetu v primeranej lehote nevyhovel (§ 57 ods. 1 ZKR). Oprávnenie nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku *ex lege* prechádza na správcu vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka. Pri správe majetku správca musí postupovať s odbornou starostlivosťou a je povinný vykonať všetky potrebné opatrenia na to, aby sa do konkurznej podstaty získal všetok majetok, ktorý podlieha konkurzu. Správca je preto povinný preskúmať všetky právne úkony úpadcu a uplatniť odporovateľnosť právnych úkonov na súde podaním odporovacej žaloby (§ 44 ods. 1 ZKR).

55. V odporovacej žalobe sa správca (alebo veriteľ) môže domáhať vyslovenia právnej neúčinnosti právneho úkonu a zároveň aj plnenia z odporovateľného právneho úkonu. ZKR (ako osobitná právna úprava) v tomto smere poskytuje správcovi (resp. veriteľovi) výhodnejšiu právnu pozíciu, pretože na základe právoplatného rozhodnutia súdu v incidenčnom spore je správca oprávnený speňažiť majetok zapísaný do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu. Oprávnenia správcu pri správe, nakladaní s majetkom podstaty úpadcu a konaní za úpadcu vo veciach týkajúcich sa majetku úpadcu, vrátane uplatňovania práv a povinností vyplývajúcich z konania správcu, priznáva ZKR len správcovi a nie žiadnej inej osobe. Platí to aj v prípade podania odporovacej žaloby na súde. Nesprávny je preto názor dovolateľa, že právo uplatniť odporovateľnosť právneho úkonu v incidenčnom spore alebo pokračovať v takomto spore namiesto správcu ako žalobcu by mohla akákoľvek iná osoba, a to na základe postúpenia pohľadávky na vydanie plnenia z odporovateľného právneho úkonu (ako k tomu došlo aj v posudzovanom prípade). Sudy oboch nižších inštancií správne konštatovali, že správca konkurznej podstaty takúto zmluvu o postúpení pohľadávky uzavrieť nemôže, pretože pokiaľ by tak urobil, bola by takáto zmluva (absolútne) neplatným právnym úkonom. Uzavretím takejto zmluvy o postúpení pohľadávky na vydanie plnenia z odporovateľného právneho úkonu by došlo k obchádzaniu ZKR, pretože nároky z neúčinného právneho úkonu môže v prospech podstaty formou odporovacej žaloby uplatniť iba správca (resp. veriteľ), teda len tieto osoby taxatívne určené na to v zákone (§ 57 ods. 1 ZKR). Takéto právo nie je možné formou zmluvného prevodu previesť na inú osobu a rovnako potom nie je možné zmluvou o postúpení pohľadávky postúpiť zo správcu ako postupcu peňažnú náhradu ako plnenie z odporovateľného právneho úkonu tak, ako to správne konštatovali v odôvodnení svojich rozhodnutí aj sudy nižšej inštancie. Správny je aj právny názor súdov nižšej inštancie, že v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 16. mája 2017 ešte neexistovala pohľadávka titulom plnenia - peňažnej náhrady z odporovateľného právneho úkonu voči žalovanému, keďže právny nárok na ňu ešte nevznikol. Takáto pohľadávka môže vzniknúť len na základe právoplatného rozhodnutia súdu v predmetnom incidenčnom spore. Bez právnej relevancie je potom námietka dovolateľa, že samotný žalobca namietal svoju aktívnu vecnú legitimáciu v spore. Je pravda, že žalobca spochybnil svoju aktívnu vecnú legitimáciu v spore v súvislosti s postúpením pohľadávky, avšak na ním podanej žalobe

zotrval a nevezal ju späť.

56. Dovolací súd poukazuje aj na ustanovenie § 525 ods. 2 OZ, z ktorého vyplýva, že nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V posudzovanom prípade - s poukazom už na vyššie uvedené - by odporovalo zákonu - ZKR postúpenie práva správcu odporovať právnomu úkonu formou odporovacej žaloby na tretiu osobu, ako aj postúpenie pohľadávky predstavujúcej plnenie z odporovateľného právneho úkonu správcu na tretiu osobu, keďže takáto (iná) tretia osoba nemôže uplatniť odporovacie právo v incidenčnom spore a ani vymáhať plnenie z odporovateľného právneho úkonu, pretože sa nejedná o správcu alebo veriteľa prihlásenej pohľadávky ako osoby taxatívne vymenovanej v § 57 ods. 1 ZKR. Odporovacia žaloba je svojou povahou určovacou žalobou, avšak na rozdiel od CSP, sa pri podaní takejto žaloby nevyžaduje preukázanie právneho záujmu. Právo odporovať právnomu úkonu sa uplatní na súde tým spôsobom, že správca (alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky) ako aktívne vecne legitimovaná osoba podá odporovaciu žalobu, pričom nemusí preukazovať naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. c) CSP, pretože oprávnenie podať odporovaciu žalobu vyplýva z konkurzného práva hmotného a odporovacie právo sa uplatňuje primárne proti tomu, kto s dlžníkom odporovateľný právny úkon dohodol (§ 62 ZKR).

57. Odpoveď na právnu otázku vymedzenú dovolateľom znie, že v prípade, ak dôjde (počas trvania konkurzu) k postúpeniu pohľadávky na vydanie plnenia z odporovateľného právneho úkonu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, uzavretej medzi správcu úpadcu ako postupcom a treťou osobou ako postupníkom, tak aktívne vecne legitimovaný v incidenčnom spore o určenie neúčinnosti právneho úkonu a o uloženie povinnosti vydať do konkurznej podstaty úpadcu sumu, ktorá mala odporovateľným právnym úkonom ujsť z úpadcovho majetku, je (naďalej) správca konkurznej podstaty úpadcu. Pohľadávka na vydanie plnenia z odporovateľného právneho úkonu nemôže byť platne postúpená (ani v priebehu incidenčného sporu, začatého správcu) na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, uzavretej medzi správcu úpadcu ako postupcom a treťou osobou ako postupníkom, pretože takýto právny úkon by odporoval ZKR (ako je vyššie vysvetlené).

58. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že odvolací súd po právnej stránke správne vyriešil dovolateľom nastolenú relevantnú (kľúčovú) právnu otázku, týkajúcu sa aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v incidenčnom spore, na riešení ktorej spočíval dovolaním napadnutý výrok I. rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolanie žalovaného v tejto časti preto nie je dôvodné.

59. Záverom dovolací súd sumarizuje a uzaviera, že dovolanie žalovaného nie je procesne prípustné podľa § 420 písm. f) CSP a ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie žalovaného nie je dôvodné, preto ho dovolací súd zamietol podľa § 448 CSP.

60. Úspešnou stranou v dovolacom konaní bol žalobca, ktorému vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Vzhľadom na to, že žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal (§ 453 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP).

61. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.